

UNIONEN ER STENDØD

Af Asger Aamund, den 17. juli 2015

Poul Schlüters håndfaste erklæring til vælgerne umiddelbart før folkeafstemningen i 1986 om Det indre Marked er blevet citeret tusindvis af gange siden; mest for at demonstrere, at den daværende statsminister med denne garanti til danskerne ramte milevidt uden for skiven. Men når vi ser på den originale vision om den europæiske union sammenholdt med det gigantiske, blytunge 'Wasserkopf', der har sænket sig over de europæiske befolkninger, kan man kun give Poul Schlüter ret: Unionen er stendød.

De grundlæggende fædre af det europæiske politiske og økonomiske samarbejde efter anden verdenskrig så det nye Europa som et fælles politisk projekt. Statsmænd som Adenauer, Monnet og Schumann kunne nok have forskellige politiske opfattelser af mangt og meget, men de var enige om, at morgendagens Europa skulle rodfæstes i et stadigt tættere politisk samarbejde mellem de større nationer for at sikre freden og for at fremme fælles vækst og velstand. For disse mænd var freden vigtigere end økonomien, og derfor var det europæiske samarbejde mere et politisk projekt end et økonomisk, selv om økonomien blev anvendt som løftestang for opnåelsen af de politiske mål. Adenauer & Co havde ikke visioner om et Storeuropa, der inkluderede Cypern og Malta i Syd og Litauen og Finland i Nord. Man var fast besluttet på at skabe en fredens og samarbejdets akse mellem først og fremmest de gamle dødsfjender Tyskland og Frankrig, men med deltagelse af andre nationer af en vis betydning såsom Holland, Belgien og Italien. Egentlig skulle Spanien også være kandidat, men med fascistten Franco ved roret var Spanien ikke stueren i et demokratisk forum. Dannelsen af Kul & Stålunionen i 1951 med deltagelsen af de tunge europæiske stater blev generalprøven på det kommende tætte politiske samarbejde, som med Rom traktaten i 1958 lagde rammerne for en europæisk politisk integration, der som mål havde en føderation. Strukturen var ikke fastlagt i en organisatorisk ramme, men for de toneangivende politikere i de oprindelige seks lande i Rom-samarbejdet var der ingen tvivl om, at man skridt for skridt arbejdede sig hen imod et forpligtende føderalt samarbejde.

Herefter begyndte alt at gå galt. Optagelsen af Danmark, Storbritannien og Sverige i det europæiske fællesskab betød at tre gøgeunger blev anbragt i den politiske fuglerede. Hverken vi, briterne eller svenskerne var det mindste interesserede i en fremadskridende politisk integration hen imod en føderation. Vi ville have et frit og fælles marked og et samarbejde om trafik og produkttekniske normer og standarder. Helst ikke mere og slet ikke noget, der kunne medføre politisk suverænitetsafgivelse. Værre endnu blev det med østudvidelsen i 2004. Ud fra moralske og solidariske principper er det forståeligt, at vi gerne så vore østeuropæiske brødre optaget i familien efter 50 års mishandling af fascistiske despoter. Men udvidelsen blev yderligere gift for den politiske integration, der nu er gået helt i stå. Vi står nu i dag med 28 vidt forskellige medlemsstater, der ikke kan blive enige om ret meget af politisk substans.

EU er en økonomisk kæmpe, men en politisk dværg ude af stand til at håndtere påtrængende regionale og geopolitiske udfordringer. EU's politiske og militære impotens resulterede i mere end 200 000 døde i Jugoslavien-krigene efter Titos død. EU har gjort en jammerlig figur over for Putins ekspansion i Østeuropa. Betingelsen for at vi kunne fjerne de indre grænser ifølge Schengen-aftalen var netop, at EU skulle påtage sig bevogtningen af de ydre grænser. Dette har været en total fiasko. Folkevandringsbølgen vælter ind i Europa, mens EU-kommissærerne hændervridende gemmer sig i kulissen. Nok har grækerne snydt sig ind i Eurozonen og lånt svimlende summer til løbende driftsudgifter såsom pensionsudbetalinger. Men EU har kritikløst ladet Grækenland forsyne sig uhæmmet ved den finansielle buffet op gennem de rige år, inden den internationale bankkrise spredte skræk og rædsel i kreditorernes rækker. De nationale regeringschefer gider ikke EU. De har resigneret og tager, hvad der kommer fra EU-kommissionen.

De førende danske politikere er ved at vænne os til, at vores fremtid ligger solidt og godt i EU's politiske hænder. Mogens Lykketoft udtaler til Information den 13. juli, at han gerne ser, at Danmarks ukritiske loyalitet over for USA nu ændres således, "at dansk udenrigspolitik vender tilbage til EU og FN's trygge favn".

Denne trygge favn sidder i øjeblikket på Federica Mogherini, der er EU's udenrigskommissær. Den kække Federica har netop på EU's vegne udtalt, at politisk Islam har en fremtid i Europa. Islam er som bekendt en politisk bevægelse, hvis partichef har ligget syv fod under jorden de sidste 1400 år. Som erstatning er politisk Islam forsynet med tusindvis af prædikanter, spindoktorer og ordførere, der gennem tortur, henrettelser og undertrykkelse sørger for at alt forbliver nøjagtigt som den dag, den kære leder stillede sandalerne. Mogens Lykketoft vugger blidt i Mogherinis trygge favn. Forhåbentlig er han den eneste.

I et af H. C. Andersens mest elskede eventyr havner den stakkels forfulgte grimme (danske) ælling i et hus "der var så elendigt, at det ikke vidste til hvad side, det ville falde, og så blev det stående". Andersens billede passer præcist på EU-konstruktionen, som er dødsdømt, fordi den hverken er demokratisk eller effektiv. Flere og flere progressive kommentatorer i Europa konkluderer, at hvis ikke EU reformeres og forsynes med stærkere og mere demokratiske muskler, ender den eksisterende union med et sammenbrud.

Det er nødvendigt, at en kerne af Eurolandene danner både en egentlig politisk føderation og også sikrer en velfungerende markedsplads til de nationer, der som Danmark vælger at stå udenfor. Sætter vi den proces i gang nu, kan de kommende EU- folkeafstemninger i Storbritannien og Danmark blive en ny begyndelse og ikke begyndelsen til enden.